

[K. Axel Nielsen.]

at de bestemmelser, som provsten karakteriserer så smagfuldt, allerede er lov i Norge.

Men lad mig forsøge at gå ind på provstens tankegang, selv om jeg gør det med et vist ubehag. Påstanden om, at troskaben straffes og løsgagtigheden belønnes, begrundes med, at det ikke er rimeligt, at i de tilfælde, hvor kun én har stået i forhold til en kvinde, skal han betale bidrag, men hvor hun har haft omgang med flere, slipper de alle for tiltale.

Denne begrundelse er urigtig. Hvis en kvinde har haft omgang med én mand, bliver han udlagt som fader, for så er han fader; han skal ikke alene betale bidrag, men barnet får arveret efter ham og ret til at bære hans navn. Er det at straffe troskab? Det er da kvinden, der har vist troskab ved kun at have én forbindelse.

Hvis en kvinde har haft omgang med flere mænd, søger man, så vidt det er muligt — og det er heldigvis ofte muligt — at finde ud af, hvem der biologisk er barnets fader, og denne ene forpligtes som fader. Kan man i enkelte tilfælde ikke finde frem til én bestemt som fader, frifindes de alle. Jeg spørger: er det løsgagtigt? Det er kvinden — en af dem, som provsten omtaler som de stakkels piger — der har været løsgagtig. Min fantasi slår ikke til, når jeg med provsten skal forsøge at forbinde alfonseri eller prostitution med de regler, vi her behandler. Jeg må måske minde provsten om det ottende bud — det synes jeg der er anledning til at gøre her fra folketingets talerstol.

Må jeg så sluttelig henlede opmærksomheden på, at der er enighed i det høje ting om, at den ny ordning er den rigtige. Det eneste, uenigheden drejer sig om, er, hvorvidt ordningen bør gennemføres nu.

Jeg skal på ny anbefale, at man stemmer for de to lovforslag.

Vagn Bro: På mit partis vegne må jeg anbefale at stemme imod de foreliggende lovforslag.

For det første er de udtryk for en ejendommeligt lovgivning i al almindelighed, idet den hidtidige ordning må erkendes i det væsentligste at have virket tilfredsstillende. Derfor må jeg måske også an-

holde det udtryk, der før blev anvendt, om en usmagelig ordning. Det er jo ikke mere end godt 20 år siden, at en socialdemokratisk ordfører i det høje ting netop brugte et lignende udtryk om den tidligere ordning, idet han gjorde opmærksom på, at der i tidligere tid var et kapløb. Dengang blev det dog således, at når det var fastslået, at flere havde haft samleje med pigen — det skulle jo fastslås — og endvidere, at man af de grunde, der var fremført under retssagen, ikke kunne udelukke en del af dem, så skulle de alle bidrage.

Dette ansås dengang af det høje ting for en rimelig, retfærdig og forsvarlig ordning, og jeg kan nu alligevel ikke tro, at man i løbet af 20 år kan få en helt anden anskuelse på dette område. Et meget stort flertal stod bag princippet i loven af 1937, idet man — netop for at komme de værste manipulationer til livs i henseende til at fri sig for et ansvar — dengang fastslog det retfærdige og rimelige i, at de personer, der bevisligt dels havde haft med kvinden at gøre i undfangelsestiden, dels ikke kunne udelukkes som værende fader til barnet, skulle idømmes bidragspligt. Jeg kan ikke se, at man kan kalde det en strafferegulering. Jeg har under en tidligere behandling gjort rede for, at det må kaldes en rimelig erstatningsregel.

Vi har søgt at komme det oprindelige regeringsforslag i møde; vi har erklæret os rede til som en overgang i al almindelighed at nøjes med én bidragspligtig; kun dér, hvor man måtte sige at to eller flere mænd kunne komme på tale, ønskede vi at bidragspligten skulle pålægges enhver af dem.

Nu vil der i disse sager, derom nærer jeg ikke skygge af tvivl — det er vel også det, provst Fisker i sit indlæg, som jeg ikke har læst, har samlet sig om, og det ligger ikke langt fra det, der i 1937 fra regeringens side blev sagt — komme et kapløb imellem de forskellige; og nu er der noget at kæmpe for, for nu bliver det ikke alene en kamp for ikke at blive fader, men der bliver også det for de implicerede mænd at kæmpe for, at de ikke bliver bidragspligtige. Det skal jeg ikke udvikle nærmere, det har jeg gjort opmærksom på tidligere, og jeg tror, at mange praktiske jurister vil erkende dette.